

Одринки — духовне село, де жителі всім задоволені

На початку двохтисячних про невелике село Одринки Сарненського району написали чимало всукраїнських газет. Усе завдяки історії митомця Олександра Тетельона. А білоруський режисер Віктор Асюк навіть зняв документальний фільм «Султан з Одринки». Через десять років повернулись в Одринки, щоб довести, що село варте уваги й наповнене життям і сьогодні.

Одринки входили в Коростьську сільську раду, а нині стали частиною Сарненської територіальної громади. Тут проживає майже 700 жителів. Помешкання місцевих переважно скромні, хоча є також новобудови та запас земель, завдяки яким село може розширюватись і розвиватись. Тож в Одринках вистачає як поважних жителів, так і молоді. Щоправда, через проблему з постійним працевлаштуванням молоді люди частенько їдуть на заробітки. Більшість повертаються, щоб збудувати житло та жити саме тут, у селі. Помітно, що одринківці свою батьківщину люблять, не пропускають нагоди похвалити природу істинного Польського краю, багатство тамтешніх лісів, красу річки Горинь. Сезонно збирають гриби, ягоди, рибалять.

Одринки розташовані за 28 км від райцентру та за 10 км від селища Степань. Дістатись сюди можна рейсовим автобусом, який ходить двічі на день, або власним транспортом. Майже весь час доведеться їхати кам'яною чи ґрунтовою дорогою понад лісом. А якщо пощастить, як нам, по дорозі ще й зустрінете диких кіз чи інших тварин. Іх тут вистачає.

В Одринках працює дев'ятирічна школа, Будинок культури з бібліотекою, два магазини та кафе-бар, фельдшерсько-акушерський пункт, дві церкви. Будують Дім молитви. А ще жителі тут не вміють скаржитись, а показують те, чим пишаються.

Звідики назва

Назва села Одринки походить від слов'янського слова одрина. Одринами жителі сусіднього села Корост називали хліви, які розміщувалися на навколишній території для утримання великої рогатої худоби. Згодом загальна назва хлівів змінилася на сучасну назву села Одринки.

Місцеві жителі тримають корів і зараз. Як розповів Валентин Чиж, у селі залишилося три стада по 50—70 корів: «Ще є трохі, але стає дедалі менше. Землю позабірали в людей. Молодь погано зводять худобу, але старші ще тримають. А природа в нас он яка — випасати є де».

Люди мають городи й поля. «Як глянути, то в нас всюди пісок. Що ж, воно нічого не родить. Але немає такої землі, щоб людина не впоралася. Удобрюємо та й щось вирощуємо», — пояснює чоловік.

Мають кілька храмів

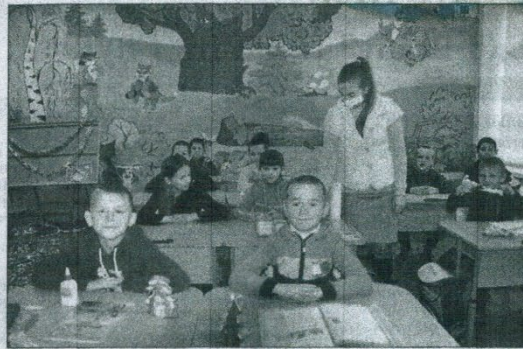
В Одринках є дві церкви, дві каплички та будують Дім молитви. Місцеві жителі наполягали, що ми повинні спробувати воду з джерела біля каплички св. Іоанна Хрестителя. А завгосп місцевої школи Валентин Чиж навіть особисто провів нас туди.

Капличка розташована на Височкому полі. За історичними джерелами, їй більш як 300 років. До збудування каплички за 5—7 км від неї був греко-католицький жіночий монастир. Під час воєнних сутичок польських воєнків із козаками його зруйнували. Із за-

лишків будівлі почали зводити над джерелом капличку. За легендою, біля джерела увагу місцевих жителів привернуло світло біля вільки. На ній був образ Казанської Божої Матері. Святий лик віднесли до храму, а він знову повернувся на це саме місце.

Вода з джерела була теплою і цілющою. Валентин Опанасович переконаний, що вона не втратила своїх властивостей до сьогодні. Перехрестившись, він стає на коліна та зачерпує повну чашку кришталю чистої води. Кажє, що смачнішої годі ї шукати: «Усе село та навіть сусідні набирають воду з цього джерела». З гордістю чоловік розповідає, що декілька років тому капличку повністю обновили як усередині, так і ззовні. Обгордили парканом і навіть посадили куш калини.

— Ми — дружне село, в нас люди між собою ладнають. Як треба щось організувати, то все гуртом. Раніше капличка була, як велика кругла бочка з дерева на чотирьох дубових кілках. А тепер подивіться, яка краса! Це все люди самі зробили, — розповідає Валентин Чиж.

— Ми не переходили на змішану форму навчання, тому що в нас невелика кількість дітей. Ми і так справляємося. Стараємось уникати скучень. Діти постійно перебувають у класних кімнатах, навіть на перервах не контактують одне з одним.

Руслана Валеріївна розповіла, що в Одринках є чимало багатодітних сімей. Є навіть родини, діти яких навчаються в кожному класі одночасно.

Досі люблять ткати

Ткати Юлію Бахно (на знімку) навчила бабця Леся в дитинстві. «Вона ткала, ще як я була маленькою, ходила до школи. Я все бігала до неї, дивилася і вчилася. Коли бабця померла, верстат лишився нам у спадок. Він старенький, йому десь до ста років, але робочий. Ми досі тчемо на ньому доріжки та покривала», — розповідає дівчина.

Юлія запевняє, що ткацтво — справа нехитра. Дивлячись, як майстриня справляється з величезним верстатом з масою деталей, можна в це повірити. Кажє, що навчилася ткати доволі швидко.

— Ми всі потроху тчемо: мама, сестра і я. А ще вишиваємо та в'яжемо, — кажє Юлія. — Мені подобається. Музику собі включаємо та й тчемо ввечерами. По черзі — хто хоче, той і сідає за верстат.

Ниток для цього ремесла нині вистачає. Або купують, або ріжуть старенький одяг. «Тепер одяжі вистачає, то й виходить гарно», — підсумовує дівчина.

Володимир Банацький забезпечує роботою

Ще з 1992 року в Одринках функціонує мале приватне

підприємство «Омега». На його об'єктах працюють місцеві жителі. Підприємство здійснює лісопереробку, утримує пилорами, обрізний верстат, займається подрібненням кормів для худоби, а також

водопостачанням сіл Корост, Одринки.

— Я заснував його майже 28 років тому, — розповідає Володимир Банацький (на знімку). — Звичайно, за цей час профіль діяльності змінився. Спочатку займався виготовленням шлакоблоків, тоді бетоноблоків. Змінювалася структура, засоби виробництва, але підприємство продовжувало працювати. Нині основний напрям діяльності — лісопереробка.

Володимир Банацький як меценат щороку допомагає Одринкам, зокрема місцевій школі. Підприємств не приховує, що в цьому році працювати стало важче. А люди роз'їжджаються за кордон на заробітки.

— Вичитав інформацію, що держава вкладає в розвиток людини приблизно 700—800 тисяч гривень, починаючи з полового відділення, далі — садочок, школа, університет. Згодом людина, яка працює на території України, за своє життя приносить державі 2,5 мільйона прибутку у вигляді податків. Тобто, держава виграє на кожній особі. Але якщо держава свою функцію виконала, а співвітчизник виїжджає за кордон?.. Тоді, виходить, держава вклала в людину кошти, а інша країна користується її здобутками, використовує працю, податки. Україна на цьому втрачає, — розмірковує пан Володимир.

На підприємстві трудяться робітники різного віку. Із задоволенням працюють, аби було що робити. Проте із замовленнями зараз суцільно. Будівництва призупинили. І якщо ФОПів держава під час карантину хоч мізерно підтримує, то для юридичних осіб нічого не змінилось. Розраховують лише на себе.

Музей

На базі школи в Одринках діє музей. Він — єдиний у селі. Його створив учитель історії Дмитро Плат. Скромний педагог не одразу погодився розповісти про свої заслуги, але знає про кожен експонат стільки, що зрештою вийшла повноцінна експозиція.

— Він усе це збирав, випрошував у людей, адже не всі хотіли віддавати. Тому завдяки йому маємо такий куточок, де зібрані артефакти Одринки. Це цікаво не лише дітям, а й дорослим, — пояснює директорка школи Руслана Клименко.

З найстаріших предметів тут є постолі, які використовували селяни як взуття, та дажі — матеріал, з якого їх плели. А також зберігають старовинні предмети побуту, одяг, знаряддя праці, гроші, предмети часів Другої світової війни, радянського періоду.

Тетяна КОЛЯДИЧ.
Сарни Рівненської області.
Фото Василя СОСЮКА.